

Nokkonen HYÖTYKASVI, JOLLA ON POLTTAVA KOSKETUS

Posts Tagged 'Elina Parjanen'

9 KES

Nautitaan eläimistä! (Näyttely: Elina Parjanen)

Posted by RJ in Uncategorized. Tagged: Elina Parjanen, Galleria Ronga, kritiikki, Tampere. **Jätä kommentti**

Elina Parjanen: Tykkään eläimistä. Galleria Ronga (<http://www.avarataide.fi/>) (Rongankatu 1, Tampere) 3.6.-22.6.2017.

–

Elina Parjanen: Omakuva toisinaan.

Elina Parjasen näyttelyn nimi (*Tykkään eläimistä*) ja sen mainonnassa käytetty pastellinvärinen kettukuva johtavat katsojaa tarkoituksella harhaan. Kun kuvittelee astuvansa vaarattomaan eläinaiheiseen näyttelyyn, astuukin keskelle erilaisia eläimistä nauttimisen muotoja. Galleriassa eläimet ovat turkiksia, metsästyksen kohteita, lemmikkejä.

Eläinten tappaminen on vahvasti läsnä. Trofeeksi seinälle ovat päätyneet jopa lemmikkikissat. Niiden päät ovat saaneet seurakseen taiteilijan omakuvan (*Omakuva toisinaan*), jolla on raateluhampaat ja leijonanharja. Taiteilija tykkää eläimistä niin, että omii itseensä niiden ominaisuuksia – myös sen, että niiden uljaat päät päätyvät usein metsästäjien kotiseinille.

Parjaselle eläimen koolla ei ole merkitystä. Hyttynen pääsee muotokuvaan siinä, missä ihminenkin pääsisi. Kalojen vapahtaja laskeutuu sukkulan lailla taivaasta veden halki kohti pohjaa. Lintuinfluenssavaraan vuoksi murhatut linnut saavat tuskansa näkyviin.

Turkisteollisuuden kommentoiminen kuuluu tietysti tällaiseen eläinoikeusasiaan. Senkin Parjanen tekee kiinnostavasti; hän pohtii seinälle taiteeksi ripustamiensa turkisten tuhlaavaista luonnetta (*Käyttämätön talja*) ja turkiseläinten luodinhajuisia unia.

Näyttelyssä tulee vastaan myös eläinaiheinen tapetti, joka koostuu luonnoksista vuosien varrelta. Piirroksissa on hetkellisten ajatusten luonne, sellainen etsiminen ja löytäminen, joka on maalauksissa ajateltu enemmän loppuun asti. Tapettiin voi uppoutua kuin toisen ihmisen ajatusvirtaan.

19 HUH

Vain tahroja paperilla? (AvaraTaide ry:n piirustusnäyttely)

Posted by RJ in Uncategorized. Tagged: Anja Härkönen, Anja Ikonen, Elina Parjanen, Ella Vähäsarja, Galleria Ronga, Hanna Makkonen, Heta Laitakari, Johanna Vilén, Julia Prusi, kritiikki, Marje Viitala, Miina Laine, Outi Aho, Paula Puikkonen, Saara Forsell, Tampere, Urpu-Elina Korhonen. **Jätä kommentti**

AvaraTaide ry:n piirustusnäyttely Galleria Rongassa (<http://www.avarataide.fi/>) (Rongankatu 1, Tampere) 16.4. – 5.5.2016.

Näyttelyn taiteilijat: Outi Aho, Saara Forsell, Anja Härkönen, Anja Ikonen, Urpu-Elina Korhonen, Miina Laine, Heta Laitakari, Hanna Makkonen, Elina Parjanen, Julia Prusi, Paula Puikkonen, Marje Viitala, Johanna Vilén, Ella Vähäsarja.

–

Anja Ikonen: Hämeenpuiston linnut I (2010).
Kuva: AvaraTaide.

Ryhmänäyttelyjen yhteydessä tuntuu aina siltä, että on varmintä tehdä vastuunvapautus: se, että joku jää manitsematta, ei tarkoita, että hänen teoksensa olisivat vaitiolon ansainneet. Ryhmistä kirjoittaminen vain on sellaista, punaisen langan hakemista niin näyttelyyn kuin tekstiin, edestakaisen hyppimisen ja kitkan kitkemistä.

Ja sitten asiaan:

AvaraTaide ry. on koonnut Galleria Rongaan näyttelyn, jossa on piirustuksia monelta puolelta piirtämisen laajaa kenttää. On kuvia, jotka tuovat enemmän mieleen maalauksen. On alastonmallipiirustuksia. On fantasiaa. On abstraktia ja esittävää. Ja on luonnoskirjamainen installaatio, joka peittää yhden päädyn kokonaan.

Hanna Makkosen sarjakuvamaiset, mustavalkoiset kuvat johdattelevat näyttelyyn. Niissä on hienoa vähäeleisyyttä: paperi on repäistä, ei leikattu; kuva on kiinnitetty kehyksiinsä teipillä. Sarjakuvamaista mielleyhtymää vahvistavat teosten nimet, jotka luovat kuvasta tarinan: *Inspiration overflow*.

Heta Laitakarin *Ensimmäiset yrtit* on piirretty ja väritetty puisille keittiövälineille. Pidän esineiden käyttämisestä kuvan pohjana (minulla sattuu olemaan seinälläni **Pekka Suomäen** valokuvavedoksia puisille paistinlastoille). Yrttikuvastoon puuhaarukka ja -kauha sopivat erityisen hyvin. Lisäksi välineet on kastettu maaliin, kuin niillä olisi keitelty kuvaa kokoon. Sympaattista.

Julia Prusin piirustukset vanerille yhdistävät taitavaa piirtämistä, herkkää maalaamista (maalaamista niin, että puun syyt jäävät näkyviin värin alta) ja mystistä kuvastoa. Rakastun puun elävään pintaan. Syistä kasvaa vanerille piirretylle ihmiselle kylkiluita ja kasvukäyriä, on kuin ihmisvartalo olisi tullut maasta esiin sentti kerrallaan, keväällä. (Samaa ihmisen ja luonnon saumatonta yhteyttä on piirustuksissa itsessään.)

Marje Viitalan piirtämät kuvat toimisivat loistavana kuvituksena myytillisiin tarinoihin (tiedättehän, Myytillisiä tarinoita (<http://www.risingshadow.fi/library/book/2525-myytillisia-tarinoita>), tuo minut jo lapsuudessa traumatisoinut, kiehtovan mielikuvituksellinen teos). Seuraava teos on yhtä kiehtova, vaikei olekaan myytillinen: **Paula Puikkonen** on piirtänyt *Annikin korttelin* paperiin katsomatta. Lopputuloksena samanaikaisesti villin anarkistinen ja dokumentaarinen. Se on myös kubistinen: tuntuu, että näen monta nurkkaa yhtä aikaa monesta eri suunnasta. Piirustuksesta on tullut yhtä tilakokemuksen kanssa, ei pelkkää yhden perspektiivin näkemistä.

Sitten **Elina Parjanen** yllättää: hän on tuonut näyttille otteita piirroksistaan vuodesta 1977 nykypäivään. Tämä ”elämäni tapetti” peittää gallerian perimmäisen nurkkauksen seiniä. Ajattelen, kuten usein katsellessani esimerkiksi luonnoskirjoja, miten mukavaa olisi osata piirtää. Miten tehokasta on ilmaista kokemus piirtämällä, kuinka helppo kommunikointitapa piirtäminen on.

Seinällä on (ikään kuin juuri tätä todistamassa) Parjasen kirjoittama pitkä teksti. Valkoisen paperin täyttävät sanat tuntuvat kuvien joukossa raskailta. Lukeminen on puuduttavan hidasta, jos sitä vertaa kuvan katsomiseen.

Miten kauheaa on toisinaan ajatella, että minusta jää vain sanoja.

Piirtäminen on niin laaja teema, että sen alle tuntuu mahtuvan miltei mitä tahansa. Eri tavalla kiinnostavat alastonmallien piirtäminen ja korttelin piirtäminen paperiin katsomatta ovat kumpikin valittuja tekoja tyhjän paperin edessä. Piirtäjällä on vastuu valita kohteensa. Jos ajatellaan, että piirtäminen on nopeaa (tai ainakin esimerkiksi öljymaalaaamista nopeamaa), piirtäjän vastuu osuu kohdalle usein: joka kerta, kun ottaa uuden paperin.

Ella Vähäsarja: Laturetkellä.

Kuva: AvaraTaide.

Luo ilmainen kotisivu tai blogi osoitteessa WordPress.com.